

РЕШЕНИЕ

№ 4095

гр. София, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 19.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **5504** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 147, ал.2 във връзка с чл.16 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по протест на прокурор Кайнакчиева от СГП с искане за обявяване на нищожност на изразеното с действие волеизявление на началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР по повод на заявление рег. № 29006355/17.08.2020г. за издаване на СУМПС, подадено от Х. Т. Г. – Н., въз основа на което е издадено СУМПС №[ЕИК] от 13.09.2010г. на СДВР, установяващо правоспособност на заявителя за категория „В и М“.

В протеста се прави искане за прогласяване на нищожност на СУМПС, тъй като е издадено от некомпетентен орган съгласно изискването на „обичайно пребиваване“, съгласно чл. 151, ал. 5 ЗДвП и в противоречие с приложимите европейски материалноправни разпоредби. Излагат се съображения, че обичаното пребиваване на Х. Т. Г. – Н. е в Германия, считано от 01.10.2001 г., а българското СУМПС е издадено на 13.09.2010 г. Направен е извод, че СУМПС е издадено в противоречие на чл. 8 и сл. от Директива 91/439/ЕИО, съответно на чл. 11 и сл. от Директива 2006/126/ЕО.

В съдебно заседание протеста се поддържа от прокурор от СГП, който моли същия да бъде уважен.

Ответникът – Началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в депозирано писмено становище счита протеста за основателен.

Заинтересованата страна Х. Т. Г. – Н., чрез особен представител адв. В., счита протеста за неоснователен и моли същият да бъде отхвърлен.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.08.2010 г. Х. Т. Г. – Н. подаде в отдел „Пътна полиция“ заявление № 29006255/17.08.2010 г. за издаване на СУМПС (нов водач), като със заявлението е подаде и комплект от документи съгласно чл. 15, ал. 1 от Наредба № I-157/01.10.2002 г. на министъра на вътрешните работи за условията и реда за издаване на свидетелства за управление на МПС /Наредбата/. Попълнена е и декларация по чл. 13, т. 6 от наредбата относно обичайното пребиваване на лицето.

На 13.09.2010 г. от ОПП-СДВР е издадено СУМПС №[ЕИК] на Х. Г. – Н. за категории „В, М“, с валидност до 13.09.2020 г. СУМПС е получено чрез упълномощено лице на 23.09.2010 г.

В отдел „Пътна полиция“ при СДВР е получено писмо рег. № 3286р-41352/16.09.2020 г. по описа на Главна дирекция „Национална полиция“, с което немските компетентни власти уведомили българския административен орган, че българско СУМПС с №[ЕИК] от 13.09.2010 г. на Х. Т. Г. – Н. е издадено в противоречие с изискването за обичайно пребиваване съгласно Директива 2006/126/ЕО. Според информацията от немските власти Х. Г.-Н. има обичайно пребиваване, считано от 01.10.2001 г. до настоящия момент на територията на Ф.Р. Германия, като същата е регистрирана на адрес 33619 Bielefeld. Kreuzberger Strabe 31.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Протестът е допустим - подаден е при упражняване правомощията на прокуратурата по чл. 16, ал. 1, т. 1 от АПК, срещу волеизявление на административен орган за издаване на СУМПС - индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 3 АПК, с искане за обявяване на неговата нищожност, което съгласно чл.149, ал.5 от АПК не е ограничено във времето. В случая правният интерес да се иска обявяване на акта за нищожен, въпреки изтеклия срок на валидност на процесното СУМПС/ е свързан с това, че се касае за първоначално придобиване правоспособност за управление на МПС.

Разгледан по същество, протестът е основателен.

Наведеното от протестиращия прокурор основание за нищожност на административния акт е липса на компетентност на административния орган поради неспазване на Директива ЕС 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно свидетелства за управление на превозни средства, касаеща издаването и подновяване на СУМПС на граждани на Европейския съюз.

Съгласно чл.7, пар.3 от Директива ЕС 2006/126/ЕО подновяването на свидетелства за управление на превозно средство, когато техният срок изтече, подлежи на продължаващо спазване на минималните стандарти на физическа и умствена годност за управление... и обичайно пребиваване на територията на държавата-членка, издаваща свидетелството или доказателства, че кандидатите са учили там за срок най-малко шест месеца.

Разпоредбата на чл.7, пар.3 от Директива ЕС 2006/126/ЕО, която предвижда СУМПС да се издават и подновяват от държавата-членка по обичайното пребиване на лицата, е въведена в националното законодателство посредством нормата на чл.151, ал.5 ЗДВП. Според посочената разпоредба СУМПС се издава на лица, установили обичайното си пребиване в България, за което обстоятелство подписват декларация.

Анализът на посочените разпоредби от европейското законодателство и националния

закон ясно и категорично обвързват компетентността на органите за издаване, респективно подновяване на свидетелството за управление на МПС, с мястото (държавата) на обичайно пребиваване, т.е. компетентността на административните органи на съответната държава – членка е обусловена от това дали лицето, което е поискало от тях издаване на свидетелството за управление, има обичайно пребиваване на територията на тази държава – членка.

Съгласно чл.12 от Директива ЕС 2006/126/ЕО „обичайно пребиваване“ означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. Независимо от това, за обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване. Идентично съдържание има разпоредбата на §6, т.46 от ЗДвП. Видно от текста на посочените разпоредби, обичайното пребиваване е фактическо обстоятелство, чието установяване се извършва в рамките на административното производство и по предвидения в националния закон на съответната държава – членка ред със съответните процесуални средства. Националният законодател е възприел, че в производствата по издаване, респ. подновяване на СУМПС обичайното пребиваване на лицата на територията на страната се доказва с декларация, каквато процесуална възможност е предвидена и в чл.39 АПК. Наличието на декларация дава на административния орган основание, при липса на други данни, да приеме за установен факта на обичайно пребиваване на лицето на територията на България, което от своя страна го легитимира като компетентен орган съгласно чл.8, пар.1 от Директива ЕС 2006/126/ЕО. В случая обаче доказателствената сила на декларацията се оборва от събраните по делото други доказателства. На първо място, това е писмото на компетентните органи в Германия, видно от което Х. Г.-Н. е имала обичайно пребиваване на територията на ФР Германия, където има адресна регистрация, считано от 01.10.2001 г. до настоящия момент. На следващо място, от данните по делото се установява, че на посочения в заявлението за издаване на СУМПС адрес лицето не е открито и е непознато за живущите там. Липсват също така данни за осигурителен доход за периода от месец 08.2009 г. насетне. Следователно, съвкупно преценено, нали са достатъчно доказателства, че Х. Г. -Н. не е имала обичайно пребиваване на територията на Република България, следователно българските административни органи не са разполагали с компетентност за издаване на СУМПС.

Предвид изложеното, СУМПС се явява издадено в противоречие с чл.7, пар.3 от Директива ЕС 2006/126/ЕО и на чл.151, ал.5 ЗДвП. Доколкото съгласно трайната съдебна практика всяка некомпетентност опорочава административния акт до такава степен, че същият се явява нищожен, то и волеизявлението на началника на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР за издаване на СУМПС № [ЕИК] на Х. Г. -Н. следва да бъде обявено за нищожно.

При този изход на делото заявената претенция за присъждане на внесената от СГП

сума за особен представител на заинтересованата страна се явява основателна, поради което СДВР следва да бъдат осъдени да заплати по сметка на СГП сумата на внесения депозит за особен представител.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА за нищожно волеизявлението на началника на отдел „Пътна полиция“ - СДВР за издаване на СУМПС №[ЕИК] на Х. Г. – Н..

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати по сметка на Софийска градска прокуратура сума в размер на 300 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: